

fat og yderligere anstrenge sig for at kunne hævede sin Stilling som det Land, der leverer de fineste Produkter og hjembringer de største Priser.

Jeg maa sige, at det undrer mig noget, at Industrien ikke i større Omfang kommer ind paa at følge i Landbrugets Fodspor, kommer ind paa at kunne og ville konkurrere. Jeg synes, at Industrilederne saavel som Arbejderlederne skulde sige til hinanden: Vi vil konkurrere, og vi kan konkurrere, naar vi virkelig anstrenger os for at gøre det. Skulde den danske Arbejder ikke være fuldt saa intelligent og dygtig som noget andet Lands Arbejder, saa man er i Stand til at komme ind paa Verdensmarkedet og skabe en Eksport og derved bidrage til en Bedring af Handelsbalancen, som man ønsker fra alle Sider?

Men jeg vil gerne tilføje, at jeg ser saaledes paa det, at Landbruget og for øvrigt alle de frie Erhverv, der ikke staaer under Beskyttelse, har den store Krise, det store Prisfald tilbage. Saaledes som jeg nævnte før, vil det, naar Prisfaldet kommer, det vil sige, naar Kronen efterhaanden hæver sig op imod Pari — hvad vi alle gaar ud fra vil ske, da vi alle er enige om, at vort Land arbejder sundt og godt, saa der ikke er nogen Mening i, at vor Valuta skal gaa tilbage —, gaa saaledes, at vi har den værste Tid tilbage, idet Produktionsomkostningerne, Lønningerne o. s. v. først vil falde sent og først sent vil bringes ned til den Højde, som svarer til de Priser, vi faar for Væerne. Men vi maa og vi vil og vi skal tage de haarde Tider, der følger med den stigende Kronekurs; og det vil jo have den Virkning, at naar det sker, vil Sparsommeligheden komme af sig selv, den vil blive en tvingendende Nødvendighed for de fleste, der ikke er fast lønnet. Heldigvis maa det dog siges, at Sparsommelighed er ikke ukendt nu, i hvert Fald da ikke ude paa Landet; men jeg har allerede ved en tidligere Lejlighed nævnt, at jeg mener, at vore Skattelove, saaledes som de er, og saaledes som de praktiseres, bidrager til at svække for ikke at sige udrydde en hel Del af den gode gamle Sparsommelighed, som vi har kendt. Jeg mener, at Formuebeskatningen er for høj, og jeg priser det gamle England, der har holdt sig fri for en Formueskat. Jeg kunde meget ønske, at man kom ind paa nøjere at overveje de Tanker, der er kommet frem i den senere Tid om at gaa over til en Forbrugsbeskatning, saaledes at det blev ikke Indkomsten, ikke Formuen, men den enkeltes Forbrug, der blev beskattet efter en stigende Skala,

naturligvis i Forhold til, som Forbruget havde været stort. Jeg tror, at deri vilde ligge en Opfordring til Sparsommelighed, som man maa tillægge en ikke ringe Vægt.

Jeg var med i Valutakonferencen. Der gjorde vi, der sad der, den Opdagelse, at er andre Mennesker, almindelige Mennesker, vildfarende over, hvad der skal gøres, maa det i Sandhed siges, at de lærde var ikke mindre uenige og vildfarende. Nogle mente, at det gjaldt om at søge Produktionen, men andre var imod det, navnlig hvis det vilde medføre, at der tjentes Penge derved; nogle tillagde Handelsbalancen stor Betydning, andre tillagde den mindre eller ingen Betydning o. s. v. Jeg rejste under Konferencen f. Eks. det Spørgsmaal: Hvordan kan det være, at Sveriges Valuta staaer saa højt? Er Sverige et saa meget rigere Land end Danmark? Og jeg fik en halv Snes forskellige Svar; hver mente sit, og der var ingen Linie i dette.

Der blev ogsaa rejst Spørgsmaal om Muligheden af at gaa til en Guldindløsning. Meningerne var ogsaa her stærkt delte. Nogle var for det, andre, og vel de fleste, imod det. Det forekommer mig, at vi snart maa nærme os den Tid, da der maa lægges Baand paa Nationalbanken. Jeg tror ikke, at Nationalbanken har været heldig i sine Dispositioner. Den Tid mener jeg vil komme, naar Guldloven om ikke saa længe skal forelægges, fornyes, og saa mener jeg, vi maa tage under nøje Overvejelse, om Tiden ikke vil være inde til at tage en Guldindløsning til omtrent den nuværende Kurs. Jeg tror, at efter at der har været talt frem og tilbage om alt muligt andet, maa det være der, Handlingen ligger, der kan afværge en yderligere Nedgang for Kronen. Man var i Valutakonferencen fra Ledelsens Side utilbøjelig til at faa dette Spørgsmaal gennemdrøftet; det blev rejst bl. a. af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen og mig, uden at man kom ind paa en virkelig Drøftelse deraf.

Da Nationalbankdirektør Stephensen var oppe i Finansudvalget for at sige, hvorledes det var gaaet med Egaliseringsfonden, blev ogsaa dette Spørgsmaal om Guldindløseligheden rejst, for Resten ikke af mig, men af det ærede Medlem Hr. Korsgaard; men Nationalbankdirektør Stephensen svarede, at det gøs i ham ved at tænke paa det; og saa længe Sverige ikke var gaaet med til det, mente han heller ikke, at det var nødvendigt. Jeg sagde, at jeg beklagede, at Nationalbankdirektøren ikke havde givet Grunde derfor, thi at det gøs i ham, gjorde ikke Indtryk paa mig, og at Sverige ikke